

Sygn. akt I C 597/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Opocznie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Olejnik

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2023 roku w Opocznie

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ k.p.c.

sprawy z powództwa (...) Ltd. z siedzibą w L.

przeciwko J. S. (1)

o zapłatę

zasądza od pozwanego J. S. (1) na rzecz powoda (...) Ltd. z siedzibą w L. kwotę 3.530,89 (trzy tysiące pięćset trzydzieści 89/100) złotych z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.5000,- (trzy tysiące pięćset) złotych od dnia 21 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 398,19 (trzysta dziewięćdziesiąt osiem 19/100) złotych od dnia 21 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty;

zasądza od pozwanego J. S. (1) na rzecz powoda (...) Ltd. z siedzibą w L. kwotę 1.117,- (jeden tysiąc sto siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Na oryginalnie podpis Sędziego

Za zgodność z oryginałem świadczy

Sygn. akt I C 597/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 grudnia 2022 roku, po uprzednim umorzeniu postępowania w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowienie z dnia 23 września 2022 roku, powód (...) Ltd. z siedzibą L. wystąpił przeciwko pozwanemu J. S. (2) o zasądzenie w postępowaniu upominawczym kwoty 3.530,89 zł złotych z odsetkami maksymalnymi ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 3.500,00 zł oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 czerwca 2022 roku do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 398,19 zł oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zawarł z (...) Sp. zo.o. w W. umowę pożyczki w dniu 18 lipca 2021 roku. Pozwany nie wywiązała się z obowiązku spłaty pożyczki. Wierzyciel pierwotny dokonał zbycia przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda /pozew k. 3-7/.

Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i skierował sprawę do postępowania uproszczonego /zarządzenie k. 45/

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 stycznia 2023 roku (data nadania) pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Jednocześnie pozwany zgłosiła zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady, jak i

wysokości, zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, a także zarzut przedwczesności i braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem oraz stosowania w treści umowy pożyczki klauzul niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ k.c. skutkujących nieważnością umowy /odpowieź na pozew k. 51-56/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. S. (1) zawarł z (...) Spółką z o.o. z siedzibą w W. w dniu 18 lipca 2021 roku umowę pożyczki ratalnej na kwotę 3.500,00 zł.

W umowie pożyczki J. S. (1) zobowiązała się do zapłaty na rzecz pożyczkodawcy kwoty 4.200,00 zł tytułem całkowitej kwoty do zapłaty. Na kwotę zobowiązania składała się całkowita kwota pożyczki 3.500,00 zł, prowizja w wysokości 679,29 zł oraz odsetki w łącznej wysokości 20,71 zł. W związku z powyższym, całkowity koszt pożyczki wynosi 700 zł. Czas trwania umowy przewidziano na 30 dni. Kwota 3.500,00 zł została przelana na konto pozwanego w dniu 19 lipca 2021 roku.

/dowód: umowa pożyczki k. 18-20, potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k.22/

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 maja 2022 roku (...) Spółka z o.o. w W. dokonała przelewu wierzytelności przysługującej jej od J. S. (1) z tytułu umowy pożyczki z dnia 18 lipca 2021 roku na rzecz (...) Ltd. z siedzibą w L.. Powód powiadomił pozwanego o powyższej czynności.

/dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 25-43 , zawiadomienie o przelewie wierzytelności k. 24/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie na podstawie w art. 720 k.c.

Powód złożonymi w toku postępowania dokumentami skutecznie udowodnił, w myśl art. 6 k.c., istnienie zobowiązania, jego wysokość i wymagalność.

Załączona do akt Umowy Pożyczki z dnia 18 lipca 2021 roku wraz z potwierdzeniem wykonania transakcji płatniczej wskazuje w sposób jednoznaczny, iż pozwanemu została udzielona i wypłacona przez wierzyciela pierwotnego (...) Spółka z o.o. w W. pożyczka w wysokości 3.500,00 zł.

Umowa zawiera wszystkie niezbędne elementy zobowiązania pożyczki z art. 720 k.c., a także spełnia wymagania wynikające z ustawy z dnia 12 maja 2015 roku (tekst jedn. Dz.U.z 2018r., poz. 993). Umowa pożyczki została zawarta za pośrednictwem urzędów umożliwiających porozumiewanie się na odległość – ”przez Internet”. Taki sposób i forma są dopuszczalne przez przepisy ustawy o kredycie konsumenckim. Umowa jest sformułowana w sposób jednoznaczny i zrozumiały (art. 29 ust. 1 i 2 ustawy). Zawiera elementy wymienione w art. 30 ustawy, w tym informację o kosztach, które konsument zobowiązany jest ponieść w związku z umową (art. 30 pkt. 10 ustawy). Umowa informuje o skutkach opóźnienia w spłacie pożyczki, a także o możliwości i trybie odstąpienia od umowy.

Zgodnie z postanowieniami umowy pozwany zobowiązał się do spłaty kwoty pożyczki wraz z prowizją za udzielenie pożyczki i odsetkami umownymi w terminie 30 dni od jej zawarcia, a więc do dnia 17 sierpnia 2021 roku.

Pozwany negowała, aby adres email, numer telefonu wskazany w umowie pożyczki czy numer rachunku bankowego, na który została przelana kwota 3.500,00 zł należały do niego. Jednak w żaden sposób nie udowodnił, a nawet nie uprawdopodobnił tych faktów. Brak jest danych potwierdzających, by inne osoby mogły posłużyć się danymi pozwanego, a nawet nie podnoszona jest przez pozwanego owa okoliczność. Strona pozwana nie wykazała również, by dokumenty przedstawione przez powoda były przerobione lub podrobione.

W świetle powyższego niezasadnym jest zarzut strony pozwanej nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia. Niewątpliwym potwierdzeniem zawarcia umowy pomiędzy stronami oraz otrzymania przez pozwanego kwoty pożyczki jest fakt spłaty części wierzytelności.

W ocenie Sądu także postanowienia umowy odnośnie zapłaty kosztów pożyczki nie stanowią obejścia przez powoda przepisów prawa, w tym przepisów o odsetkach maksymalnych.

Zgodnie z art. 30 ust 1 pkt 10 Ustawy o kredycie konsumenckim firmy pożyczkowe mają prawo zastrzegać w umowie pożyczki tzw. pozaodsetkowe koszty, do których należą różnego rodzaju opłaty. Wysokość kosztów pozaodsetkowych oblicza się na podstawie wzoru określonego w art. 36a Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12.05.2011 r. (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1528), dodanym ustawą z dnia 5.08.2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1357), która weszła w życie 11.03.2016 r. Zgodnie z tym uregulowaniem maksymalna wysokość takich kosztów nie może przewyższać sumy 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% kwoty zmiennej, która uzależniona jest od okresu, na jaki zaciągnięta zostaje pożyczka (art. 36a ust. 1 ustawy). Ponadto pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu (art. 36a ust. 2 ustawy).

Kwestionowane przez pozwanego pozaodsetkowe koszty zastrzeżone w umowie nie naruszają unormowania zawartego w cytowanym wyżej przepisie art. 36 a ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim.

Tym samym brak jest podstaw do ingerowania przez Sąd w postanowienia umowne co do wysokości kosztów kredytu, jeżeli nie przekroczyły one uregulowań ustawowych w tym przedmiocie (art. 36 a ust. 3 powołanej ustawy).

Zdaniem Sądu postanowienia umowne dotyczące powyższych kosztów nie stanowią klauzul abuzywnych w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Uznanie danego postanowienia umownego, nawet nieuzgodnionego indywidualnie, za niedozwolone jest możliwe wyłącznie w razie kumulatywnego spełnienia następujących przesłanek: kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia jego interesów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 29.08.2013 r., I CSK 660/12; L.).

W wyroku z 13.10.2010 r. I CSK 694/09, (L.) Sąd Najwyższy zauważył, że z reguły rażące naruszenie interesu konsumenta jest naruszeniem dobrych obyczajów, ale nie zawsze zachowanie sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco narusza ten interes. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są zatem takie działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równorzędności stron (tak M. Śmigiel, *Wzorce umów*; I. Wesołowska, *Niedozwolone postanowienia umowne, w: Standardy wspólnotowe w polskim prawie ochrony konsumenta* (red. C. Banasiński), Warszawa 2004, s. 180), czyli takie działania, które potocznie określane są jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania.

Pojęcie rażącego naruszenia interesów konsumenta nie może być sprowadzane tylko do wymiaru czysto ekonomicznego; należy też uwzględniać niewygodę organizacyjną, nierzetelność traktowania, wprowadzenie w błąd, naruszenie prywatności konsumenta (por. wyr. SN z 6.10.2004 r., I CK 162/04, (...) 2005, Nr 12, poz. 136; z 13.7.2005 r., I CK 832/04, B. (...), Nr 11; wyr. SA w Warszawie z 15.2.2017 r., VI ACa 1918/15, L.). Chodzi przy tym o ocenę dokonywaną z punktu widzenia konkretnych stron, konkretnego stosunku (por. M. Bednarek, w: *System PrPryw*, t. 5, 2013, s. 769).

Naruszenie interesów konsumenta wynikające z "niedozwolonego postanowienia umowy" musi być "rażące", a więc szczególnie doniosłe, znaczące (por. np. wyr. SA w Szczecinie z 2.8.2017 r., I ACa 263/17, L.; wyr. SA w Warszawie z 15.2.2017 r., VI ACa 1918/15, L.).

Odnosząc powyższe rozważania natury prawnej do analizowanego stanu faktycznego stwierdzić należy, że pozwany został poinformowany o wysokości wszystkich kosztów pożyczki jeszcze przed zawarciem umowy, postanowienia

umowne w tym zakresie zostały sformułowane w sposób jasny, czytelny. Pozwany nie był pozbawiona możliwości dokonania oceny postanowień umowy zarówno na etapie jej zawierania, jak też po jej podpisaniu dzięki możliwej procedurze odstąpienia od umowy. Działania powoda nie zmierzały do dezinformacji pozwanego, nie wprowadziły go w błąd, a sama wysokość kosztów umowy (prowizji) nie naruszyła obowiązujących w tym przedmiocie uregulowań ustawowych.

Tym samym nie można uznać, że koszty te były rażąco wygórowane oraz że ich zastrzeżenie w umowie było sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszyło interes pozwanego, a tym samym pociągało za sobą skutek w postaci nieważności przedmiotowego postanowienia umowy. Sądowi meriti znany jest z urzędu fakt, iż nie jest o pierwsza umowa pożyczki zawarta przez pozwanego a podmiotami trudniącymi się udzielaniem pożyczek. Uznać zatem należy, że pozwany doskonale orientuje się w procedurach zaciągania takich zobowiązań i akceptuje fakt, że pożyczki te w zamian za odformalizowanie procedury obarczone są wyższymi kosztami.

Zatem należy podzielić argumenty strony powodowej iż pozwany J. S. (1) nie spłacił swojego zobowiązania w całości. Działal on w ramach swobody kontraktowej i świadomie zaakceptował treść i wysokość zaciągniętego przez siebie zobowiązania.

W tym stanie faktycznym analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy przedstawiony przez stronę powodową Sąd przyjął, że stosownie do art. 6 k.c. udowodniła ona istnienie zobowiązania pozwanego J. S. (1) wynikającego z umowy pożyczki z dnia 18 lipca 2021 roku zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Nietrafiony jest również zarzut pozwanego o braku legitymacji procesowej powoda.

Zgodnie z treścią art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenia o odsetki.

Załączona do akt kopia (potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika będącego radcą prawnym) umowy przelewu wierzytelności w sposób jednoznaczny wskazuje, z jakiego tytułu i w jakiej wysokości została przeniesiona na powoda wierzytelność przysługująca (...) Spółce z o.o. w W. wobec pozwanego. Za zasadną należy uznać argumentację powoda, iż oryginał umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikami z uwagi na zawarte w nim dane, objęty jest tajemnicą handlową oraz obowiązek ochrony danych osobowych, których powód obowiązany jest dochować. Dlatego też za wystarczające należy uznać przedłożone przez powoda wyciągi ze wskazanych wyżej dokumentów zawierających zakreslenia i zaciemnienia. Przelew wierzytelności jest czynnością, która nie wymaga zgody dłużnika, chyba że inny zapis wynika z umowy. W umowie pożyczki z dnia 18 lipca 2021 roku nie zawarto postanowień, z których wynikałaby konieczność wyrażenia zgody przez dłużnika na dokonanie cesji wierzytelności przez wierzyciela pierwotnego. Dłużnik nie jest stroną umowy przelewu wierzytelności, nie wywołuje też żadnych dodatkowych obowiązków na dłużnika. Od chwili zawiadomienia dłużnika jest on zobowiązany wobec nabywcy wierzytelności.

Również zarzut braku wymagalności roszczenia Sąd uznał za niezasadny. Umowa została zawarta na określony czas – 30 dni. Dłużnik był zatem zobowiązany do spłaty wierzytelności w terminie do dnia 17 sierpnia 2021 roku. Nie ma konieczności wypowiedzenia umowy w przypadku wierzytelności, której termin spłaty już upłynął w całości.

W świetle powyższego Sąd uznał, iż powód wykazał w sposób należyty wymagalność dochodzonego roszczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i orzekł jak w punkcie 1 wyroku- zasądzając odsetki zgodnie z żądaniem na podstawie art. 481 § 2¹ k.c

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., na które złożyły się: kwota 200,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.